



KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

NEBEZPEČNÁ STEZKA

Erin Hunterová

albatros

Kočičí válečníci (5) Nebezpečná stezka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz



Erin Hunterová
Kočičí válečníci (5) – Nebezpečná stezka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**



Vysoké
kameny

Ječmenova
farma

Čtyři
stromy

Tábor
větrného klanu

Vodopád

Hromová stezka

Soví
strom

U mršín

Tábor
Stínového klanu

Velký platan

Hadí skály

Tábor
Hromového klanu

Písčité
dolů

Sluneční
skály

Řeka

Vysoké
borovice

Tábor
Říčního klanu

Řezána

Dům
dvounožců

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ
KLAN



ŘÍČNÍ KLAN



STÍNOVÝ KLAN



VĚTRNÝ KLAN



HVĚZDNÝ KLAN



SEVER



KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

NEBEZPEČNÁ STEZKA

Erin Hunterová

albatros

Zvláštní poděkování patří Cherith Baldryové

Věnováno skutečnému Ostrotlapkovi

Přeložila Hana Petráková

STRUKTURA KLANŮ



HROMOVÝ KLAN

VELITELKA

MODRÁ HVĚZDA – šedomodrá kočka se stříbrnou tlamičkou

ZÁSTUPCE VELITELKY

OHNIVOUS – hezký zrzavý kocour

MRAK – učedník

LÉČITELKA

POPELUŠKA – tmavošedá kočka

VÁLEČNÍCI

(KOCOUREČI A KOČKY BEZ KOŤAT)

BÍLÝ VICHŘ – veliký bílý kocour

JASNĚNKA – učednice

PROUŽEK – štíhlý šedočerně mourovatý kocour

KAPRADINKA – učednice

BĚLKA – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrýma očima

MOURKA – pěkná mourovatá kočka



DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy

RYCHLÍK – učedník

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

TRNEČEK – učedník

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

ŠEDIVÁČEK – učedník

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

RYCHLÍK – černobílý kocour

MRAK – bílý kocourek s dlouhou srstí

JASNĚNKA – bílá kočička se zrzavými flíčky

TRNEČEK – zlatohnědý kocourek

KAPRADINKA – světle šedivá kočička a tmavšími flíčky a světle zelenýma očima

ŠEDIVÁČEK – světle šedivý kocourek s tmavšími flíčky a tmavě modrýma očima

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

ZLATKA – světle zrzavá kočka

SKVRNKA – světlá mourovatá kočka, nejstarší matka

VRBA – světlounce šedivá kočka s neobvykle modrýma očima



STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

JEDNOOČKA – světle šedivá kočka, skoro hluchá a slepá, nejstarší v klanu

OUŠKO – šedivý kocour s malíčkýma ušima, nejstarší kocour z celého klanu

GROŠINKA – žlutohnědá kočka s rozkošně puntíkováným kožíškem, která bývala kdysi velice krásná



STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

MĚSÍČNÍ DRÁP – veliký tmavě hnědý mourovatý kocour s neobvykle dlouhými předními drápy, původně z Hromového klanu

ZÁSTUPCE VELITELE

ČERNÁ TLAPA – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami, dříve toulavý kocour

LÉČITEL

RÝMÁK – malý šedobílý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

KYTKA – černá kočka

BALOUN – stříbrný mourek, dříve toulavý kocour



RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka, dříve toulavá

CEDRTLAPKA – učedník

ZLOMZUB – obrovský mourovatý kocour, dříve toulavý

JEŘÁBEK – učedník

MATKY

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mourka



VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

VYSOKÝ MĚSÍC – černobílý kocour s velice dlouhým ocasem

ZÁSTUPCE VELITELE

PAJDA – černý kocour s vymknutou tlapkou

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

VÁLEČNÍCI

BAHŇÁK – strakatý tmavohnědý kocour

PAVUHLUP – tmavošedý mourek

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

ZLATULE – zlatohnědá kočka

JEDNOFOUSEK – mladý hnědý mourek

HLODÁŠEK – učedník

VLNKA – světle šedivá mourka



MATKY

ŠEDIVKA – šedá matka

SASANKA – trojbarevná matka

BĚLINA – malá bílá kočka



ŘÍČNÍ KLAN

VELITEL

KŘIVÝ MĚSÍC – obrovský světlý mourek s pokrivenou čelistí

ZÁSTUPCE VELITELE

LEVHARTKA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

LÉČITEL

LÍSKÁČ – světle hnědý kocour s dlouhými chlupy

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

TLAPA – podsaditý mourek

RÁNEK – učedník

KAMENÁK – šedivý kocour se zjizvenýma ušima

MLHA – tmavě šedá kočka s modrýma očima

STÍNKA – velice tmavá šedá kočka

BŘICHÁČ – tmavě hnědý kocour

ŠEDÝ PRUH – šedivý kocour s dlouhou srstí, původně z Hromové-
ho klanu



MATKY

MECHOVKA – trojbarevná kočka

STARŠÍ

ŠEDIVKA – tmavošedá kočka



KOČKY BEZ KLANŮ

JEČMEN – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa

HAVRAN – hubený černý kocourek, který žije na farmě s Ječmenem

PRINCEZNA – světle hnědá mourka s výrazně bílou náprsenkou a tlapkami, domácí mazlíček

ČMOUHA – baculatá černobílá domácí kočička, která bydlí v domě na kraji lesa





ÚVOD

Uvnitř pojízdné psí boudy byla tma. Vůdce smečky slyšel škrábání drápů, cítil hladkou srst sousedního psa, ale nic neviděl. Vzduch byl plný psích pachů, které téměř přehlušily pach spáleného lesa.

Vůdci smečky se na roztřesené podlaze pojízdné boudy sedělo nepohodlně. Konečně sebou bouda naposledy škubla a zastavila se. Zvenku k němu dolehly lidské hlasy. Některým slovům rozuměl. „Oheň... hlídej... hlídací psi.“

Vůdce zaznamenal pach lidského strachu a zároveň i hořce nasládlou vůni pořezaného dřeva. Uvědomil si, že tady byli už včera v noci, i předchozí noc, víc nocí, než kolik má pes tlapek. Prozkoumal se smečkou celý ohrazený pozemek, zhodnotil pachy, jestli tu nejsou nějakí vetřelci, které by bylo potřeba vyhnat.

Tiše zavrčel a odhalil ostré zuby. Smečka je silná, jenjen se rozběhnout a zabíjet. Touží po teplé krvi a po pachu kořisti, která se bojí smrti. Místo toho jsou však zavření, žerou, co jim předhodí. Člověk, a poslouchají jeho příkazy.



Pes se postavil na mohutné tlapy, narazil běžovočernou hlavou do dveří a zalomcoval jimi. Pak se hlasitě rozštěkal: „Ven! Smečka ven! Hned teď!“ V uzavřeném prostoru to znělo jako ohlušující rachot.

Zbytek smečky se přidal. „Smečka ven! Běžet ven!“

Dveře pojízdné boudy se v tu chvíli otevřely jako na zavolanou. Vůdce smečky ve večerním šeru uviděl muže, jak šteká povely. Museli vyskákat.

Vůdce vyrazil jako první a doskočil hned vedle hromady klád, která byla navršena uprostřed ohrady. Zpod tlapek se zvedly oblázky popela a sazí. Zbytek smečky se za ním vyřítíl z boudy jako proud černoohnědých pružných těl. „Smečka ven! Smečka ven!“ štekali. Vůdce neklidně pobíhal kolem plotu, který je odděloval od lesa. Za plotem se o sebe opíraly ohořelé stromy, jiné ležely na zemi. O kus dál se ve větru chvělo listí neporušeného lesa.

Z temných stínů k nim zaváněly lákavé pachy. Vůdcovy svaly se napjaly, v horké tlamě se mu začaly sbíhat sliny. V tomhle lese plném kořisti se smečka bude moct volně rozběhnout. Tam je žádný Člověk neuváže a nebude jim poroučet. Budou žrát tak často, jak budou chtít, protože budou nejsilnější a nejdivočejší ze všech.

„Volní!“ vyštěkl vůdce. „Budeme volní! Budeme brzy volní!“

Došel k plotu, přitlačil čumák k pletivu a natáhl do sebe pachy lesa. Řadu z nich ještě nikdy necítil, ale jeden, ten nejsilnější, znal moc dobře. Byl to pach jeho nepřátel a jeho kořisti.

Kočky!

Nastala noc. Proti úplňku se na obloze rýsovaly černé větve bez listí. Psi ve tmě pobíhali sem a tam jako černočerné stíny. Tlapy

tiše dusaly v sazích a pilinách. Svaly se jim vlnily pod lesklou srstí. Oči jasně žhnuly. Čelisti měli pootevřené, ostré zuby poodhalené, jazyky visely z tlam.

Vůdce smečky věřil u země podél plotu. Hledal místo na druhé straně ohrazeného prostoru, kde se Člověk zdržoval v noci. Před třemi nocemi tam pod plotem objevil úzkou díru. Bylo mu jasné, že tudy vede cesta ke svobodě pro celou smečku.

„Díra. Kde je díra?“ zavrčel.

Vtom zahlédl místo, kde se plot nedotýkal hlíny. Mohutnou tlapou začal hrabat v zemi. Zvedl hlavu a štěkl na ostatní: „Tady. Díra, díra. Tady.“

Cítil jejich dychtivost, jako by to byla jeho vlastní touha. Ostrá jako trny, láková jako mršina. Přirůtili se k němu a štěkali: „Díra. Díra.“

„Větší,“ sliboval vůdce, „díra větší. Utéct brzy.“

Začal znovu vši silou odhrabávat hlínu. Díra se zvětšovala do šířky i do hloubky, zem odletovala do stran. Ostatní psi přešlapovali kolem a věřili ve tmě lesní pachy. Z tlam jim odkapávaly sliny, v duchu už se zakusovali do teplé živé kořisti.

Vůdce smečky se zarazil a nastražil uši, aby se přesvědčil, jestli je nejde zkontrolovat Člověk. Nikde nic, lidský pach k němu zavál z větší dálky.

Vůdce si lehl na zem a protlačil se do otvoru. Spodek plotu se mu zadíral do kůže. Zabral zadními tlapami a odstrkoval se tak dlouho dopředu, až se z jámy vyhrabal a stál na druhé straně plotu.

„Volný,“ štěkl. „Ke mně! Ke mně!“

Psi se jeden po druhém protáhli dírou, která se stále zvětšovala.



Nakonec se všichni ocitli u svého vůdce mezi ohořelými stromy. Začali přecházet sem a tam, strkali čumáky do děr mezi kořeny a upírali pohledy do tmy. Oči jim chladně plály.

Když se poslední pes protáhl pod plotem, zvedl vůdce smečky hlavu a vítězně vyštěkl: „Běžíme. Smečka volná. Běžíme!“

Otočil se směrem k lesu a rozběhl se. Smečka vyrazila za ním. Temné stíny se míhaly nočním lesem. *Smečka, smečka*, znělo jim v hlavách. *Smečka volná*.

Teď měli celý les pro sebe a ovládal je jediný instinkt.

„*Zabij! Zabij!*“





KAPITOLA 1

Ohnivous nemohl uvěřit svým očím. Při pohledu na nového velitele Stínového klanu, který stál nahoře na Obří skále, byl ohromený a zároveň jím lomcoval vztek. Zježily se mu chlupy. Veliký kocour otáčel mohutnou hlavu ze strany na stranu. Pod lesklou srstí se mu vlnily svaly a z očí jako by přímo sálalo vítězství.

„Dráp!“ vyprskl Ohnivous. Jeho dávný nepřítel, který se ho už několikrát pokusil zabít, se stal jedním z nejmocnějších kocourů v celém lese.

Vysoko na obloze putoval nad Čtyřmi stromy úplněk a vrhal své chladné světlo na Shromáždění čtyř kočičích klanů. Všechny šokovala zpráva o smrti velitele Stínového klanu, Černého měsíce. Ani jedna kočka z celého lesa však nepředpokládala, že by se novým velitelem mohl stát Dráp, bývalý zástupce velitelky Hromového klanu.

Vedle Ohnivouse seděl Proužek. Rozčilením celý ztuhnul a oči mu plály. Ohnivous přemítal, co se asi honí hlavou tomuto tmavému kocourovi z jeho klanu. Když byl Dráp vykázaný z Hromo-



vého klanu, vyzval tohoto svého starého přítele, aby šel s ním, ale Proužek odmítl. Litoval teď svého rozhodnutí?

Ohnivous zahlédl Bouřku, jak se k němu proplétá mezi ostatními kočkami. „Co to má znamenat?“ zasyčela světle zrzavá válečnice, když se k němu přiblížila na doslech. „Dráp přece nemůže vést Stínový klan. Je to zrádce!“

Ohnivous na okamžik zaváhal. Krátce poté, co se přidal k Hromovému klanu, zjistil, že Dráp zabil zástupce velitelky Rudocha. Když se pak sám Dráp stal zástupcem velitelky, přivedl do jejich tábora toulavé kočky, které Hromový klan napadly. Dráp se pokusil zavraždit velitelku Modrou hvězdu, aby mohl zaujmout její místo. Za trest ho z Hromového klanu vyloučili a vyhnali z lesa. To nebyl vhodný životopis pro velitele žádného klanu.

„Jenže Stínový klan o ničem neví,“ připomněl Ohnivous tiše Bouřce. „A nikdo z ostatních klanů taky ne.“

„Tak jim to musíš povědět!“

Ohnivous se podíval nahoru na velitele Větrného a Říčního klanu, Vysokého a Křivého měsíce, kteří stáli na Obří skále vedle Drápa. Vyslechli by ho vůbec, kdyby jim pověděl, co ví? A co Stínové? Ti tolik vytrpěli pod krutým velením Zlomeného a potom kvůli nemoci, která zdevastovala skoro celý klan, že jim pravděpodobně bude lhostejné, *čeho* se jejich nový velitel v minulosti dopustil, pokud bude schopný vytvořit z nich zase silný klan.

Kromě toho se Ohnivous nedokázal zbavit jistého pocitu úlevy. Dráp uspokojil svou touhu po moci v jiném klanu. Hromový klan se může přestat bát, že je Dráp znovu napadne, a on sám bude zase chodit po lese bez neustálého ohlížení.



Přesto dobře věděl, že kdyby neprotestoval proti tomu, aby se Dráp chopil moci, nikdy by si to neodpustil. Svářily se v něm protichůdné pocity.

„Ohnivousi!“ Otočil se a uviděl Mraku, svého učedníka s dlouhou bílou srstí. Blížil se k němu spolu s hnědou šlachovitou válečnicí Myškou. „Ohnivousi, to tu budeš jen tak stát a necháš toho skunka, aby převzal moc?“

„Tíše, Mraku,“ okřikl ho Ohnivous. „Já vím. Udělám...“

Zarazil se, když uviděl, že Dráp popošel na přední okraj Obří skály.

„Těší mě, že tu s vámi dnes v noci na Shromáždění můžu být.“ Veliký mourovatý kocour promluvil tíše, ale autoritativně. „Stojím tu před vámi jako nový velitel Stínového klanu. Černý měsíc zemřel na nemoc, která si v mém klanu vyžádala mnoho životů, a Hvězdný klan mě jmenoval jeho nástupcem.“

„Bud' vítán, Drápe,“ mňoukl Vysoký měsíc, černobílý velitel Větrného klanu, a uctivě pokývl hlavou. „Ať tě doprovází Hvězdný klan.“

Křivý měsíc souhlasně mňoukl a Dráp přikývl na srozuměnou.

„Děkuji za vaše uvítání,“ odpověděl Dráp. „Je to pro mě čest, stát tady s vámi, i když bych si přál, aby k tomu došlo za jiných okolností.“

„Moment,“ přerušil ho Vysoký měsíc. „Měli bychom být čtyři.“ Zahleděl se na kočky shromážděné pod skálou. „Kde je velitelka Hromového klanu?“

„Jdi.“ Ohnivous ucítil, jak do něj kdosi dloubl. Rozhlédl se a uviděl Bílého vichra, který se přidal k ostatním válečníkům z Hromového klanu. „Víš přece, že musíš zastoupit Modrou hvězdu.“



Ohnivous přikývl. Najednou ze sebe nedokázal vypravit jediné zamňouknutí. Napjal svaly a připravil se ke skoku. Za okamžik už šplhal na vršek Obří skály, aby zaujal místo vedle ostatních tří velitelů. Pohled z vrcholku skály mu na moment vzal dech. Ještě nikdy tu nebyl. Připadalo mu, že je hrozně vysoko nad údolíčkem. Ohromeně sledoval rychle se měnící tvary světél a stínů, jak je vrhaly měsíční paprsky pronikající listím čtyř mohutných dubů. Pohledem zachytil bledé odlesky mnoha párů očí a zachvěl se.

„Ohnivousi? Proč jsi tu ty? Stalo se něco Modré hvězdě?“ zeptal se Vysoký měsíc.

„Naše velitelka se nadýchala při požáru kouře a ještě jí není tak dobře, aby se mohla vydat na delší výpravu,“ vysvětloval Ohnivous a uctivě sklonil hlavu. „Ale brzy bude v pořádku. Není to nic vážného,“ dodal rychle.

Vysoký měsíc přikývl a Křivý podrážděně mňoukl: „Tak začneme už? Měsíc nepočká.“

Světle mourovatý velitel Říčního klanu ani nečekal na odpověď a hlasitým zvoláním oznámil začátek Shromáždění. Když dole utichlo mňoukání, přivítal všechny: „Kočky všech klanů, vítejte na Shromáždění. Dnes se k nám přidal nový velitel Dráp.“ Pokynul mávnutím ocasu směrem k mohutnému válečníkovi. „Jsi připravený promluvit, Drápe?“

Dráp zdvořile poděkoval pokývnutím a vykročil dopředu, aby oslovil shromážděné kočky. „Stojím tu před vámi z vůle Hvězdného klanu. Černý měsíc byl vznešený válečník, ale byl už starý a nedokázal vzdorovat své nemoci. Jeho zástupce Škvára bohužel také zemřel.“



Ohnivouse přepadla taková úzkost, až se mu zježila srst. Všichni velitelé tradičně obdrželi na místě, kterému se říkalo Matčina ústa, od Hvězdného klanu devět životů. Černý měsíc se však stal velitelem teprve před několika ročními obdobími. Co se stalo s jeho devíti životy? Byla snad ta nemoc u Stínových tak zlá, že ho o všechny připravila?

Ohnivous zahlédl mezi kočkami pod skálou Rýmáka, léčitele Stínového klanu. Seděl s hlavou skloněnou, a i když mu Ohnivous neviděl do obličeje, podle shrbených zad usoudil, že se cítí mizerně. Musí to být pro něj těžké, pomyslel si Ohnivous, když se ukázalo, že navzdory všem svým znalostem nedokáže zachránit život svého velitele.

„Hvězdný klan mě přivedl ke Stínovému klanu ve chvíli, kdy mě nejvíc potřebuje,“ pokračoval Dráp z vrcholku Obří skály. „Nepřežilo mnoho koček, které by byly schopné nalovit pro matky s koťaty a pro starší potravu a které by ochránily klan. Nikdo z válečníků nebyl připraven převzít roli velitele. Pak Hvězdný klan seslal Rýmákovi osudové znamení o novém velkém veliteli, který se objeví. Přísahám při všech našich válečnických předcích, že se takovým velitelem stanu.“

Ohnivous zahlédl, jak se Rýmák znepokojeně pohnul. Při zmínce o osudovém znamení vypadal z nějakého důvodu nešťastný.

Ohnivous si v tu chvíli uvědomil, že jeho vlastní úkol je nanejednou mnohem obtížnější. Pokud se objevilo osudové znamení, pak Drápa vybral za nového velitele Stínového klanu samotný Hvězdný klan. On ani žádná jiná kočka nesmí jejich rozhodnutí zpochybnit. Co by teď mohl říct, aby to nevypadalo, že zpochybňuje vůli válečnických předků?



„Díky Hvězdnému klanu,“ pokračoval Dráp, „jsem s sebou mohl přivést další kočky, které prokázaly, že jsou ochotné lovit pro svůj nový klan.“

Ohnivous dobře věděl, koho tím myslí – bandu toulavých koček, které napadly tábor Hromového klanu! Jednu z nich viděl přímo pod Obří skálou – velikého zrzavého kocoura, který tam seděl s ocasem omotaným kolem tlapek. Když ho viděl naposledy, rval se s Mourkou, která bránila vstup do kočíčtí školky. Některé z těchto toulavých koček ironií osudu vyrostly ve Stínovém klanu a podporovaly tyranského velitele Zlomeného měsíce. Stínoví je vyhnali i s jejich vůdcem, když Hromový klan přišel utlačovanému klanu na pomoc.

Ohnivous zaváhal. Nastala teď vhodná chvíle, kdy by měl promluvit? Pak však vystoupil Vysoký měsíc. Tvářil se pochybovačně a mňoukl: „Spojenci Zlomeného měsíce byli krutí a krvežízniví stejně jako on. Je to skutečně moudré brát je zpátky do klanu?“

Ohnivous chápal pochybnosti Vysokého měsíce, protože tytéž kočky vyhnaly Větrný klan z jeho území a klan téměř zničily. Kolik koček ze Stínového klanu si asi myslelo totéž? Klan Zlomeného si koneckonců dost vytrpěl od svého násilnického velitele. Ohnivous se divil, že přijal vyhnance zpátky.

„Válečníci Zlomeného měsíce svého velitele poslouchali,“ odpověděl Dráp vážně. Válečnický kód říká, že velitelovo slovo platí jako zákon.“ Olízl se a pak pokračoval. „Tyto kočky byly Zlomenému oddané. Teď budou oddané mně. Černá tlapa, zástupce Zlomeného, je teď mým zástupcem.“

Vysoký měsíc se stále ještě tvářil podezíravě, ale Dráp se mu zadíval pevným pohledem do očí. „Máš právo nenávidět Zlome-



ného měsíce, Vysoký. Velice ublížil tvému klanu. Dovol mi však, abych ti připomenul, že to nebylo moje rozhodnutí přijmout ho do Hromového klanu a pečovat o něj. Od začátku jsem byl proti, ale když Modrá hvězda trvala na tom, že mu poskytne přístřeší, musel jsem být své veliteli oddaný a podpořit ji.“

Velitel Větrného klanu zaváhal a pak přikývl. „Máš pravdu,“ mňoukl.

„Pak vás žádám o jediné – důvěřujte mi a dejte mým válečníkům příležitost ukázat, že umí ctít zákony válečníků, a oni znovu dokážou Stínovému klanu svou věrnost. Mým prvním úkolem bude udělat s pomocí Hvězdného klanu ze Stínových zase silný a zdravý klan,“ slavnostně slíbil Dráp.

Když teď Dráp konečně dosáhl toho, oč usiloval, pomyslel si Ohnivous, možná se z něj opravdu stane vynikající velitel. Řekl, že si vyhnanci zaslouží druhou šanci. Možná si totéž zaslouží i on, ale Ohnivousovi se při té představě ježily všechny chlupy na zádech. Chtěl dát Drápu jasně najevo, že Hromový klan nikdy nezíská.

Byl tak zamyšlený, že si ani nevšiml, že Dráp ukončil své vystoupení.

„Ohnivousi?“ mňoukl Vysoký měsíc. „Budeš chtít teď promluvit?“

Ohnivous nervózně polkl a popošel dopředu. Skála pod jeho tlapkami byla chladná a hladká. Pod sebou viděl Bouřku a ostatní kočky z Hromového klanu, které k němu vzhlížely s očekáváním. Světle zrzavá kočka ho sledovala s obdivem.

Ohnivouse její pohled povzbudil, a tak začal mluvit. Nechystal se předstírat, že tábor Hromových neponičil oheň, ale nechtěl



vzbudit dojem, že je klan oslabený. Levhartka, zástupkyně velitele Říčního klanu, pozorně poslouchala. Když se na ni Ohnivous podíval, přivřela oči, jako by chtěla dát najevo, že dobře zvaží jeho slova. Říční klan pomohl Hromovým při lesním požáru a nikdo z koček nevěděl líp než Levhartka, jak zranitelný tento klan momentálně je.

„Před několika východy slunce začalo hořet v řezárně a oheň se prohnal naším táborem. Půlocas a Záplata zemřeli a klan jim vzdal čest. Zvláštní čest jsme vzdali Žlutozubce, která se vrátila do hořícího tábora, aby zachránila Půlocase.“ Sklonil hlavu. Smutek nad ztrátou staré léčitelky ho skoro přemohl. „Našel jsem ji v jejím doupěti a byl jsem u ní, když zemřela.“

Shromážděné kočky vyděšeně zamňoukaly. Důvod ke smutku neměl jen Hromový klan. Ohnivous si všiml, že Rýmák sedí strnule a dívá se vzhůru očima zkalenýma žalem. Než Zlomený měsíc vyhnal léčitelku Žlutozubku ze Stínového klanu, byl Rýmák jejím učedníkem.

„Naší novou léčitelkou bude Popeluška,“ pokračoval Ohnivous. „Modrá hvězda se nadýchala kouře, ale uzdravuje se. Žádné kotě se nezranilo. Obnovujeme svůj tábor.“ Nezmínil se o nedostatku lovné zvěře ve vypálené části lesa ani o tom, jak je jejich tábor navzdory veškeré snaze stále ještě velice zranitelný a nechráněný. „Musíme poděkovat Říčnímu klanu,“ dodal a s úctou pohlédl na Křivého. „Během ohně nám poskytlí přístřeší. Bez jejich pomoci mohlo zemřít ještě víc našich koček.“

Když Křivý měsíc přijal jeho dík pokývnutím hlavy, neodolal Ohnivous a znovu se podíval na Levhartku. Zástupkyně velitele Říčního klanu z něj nespustila upřený pohled svých jantarových očí.



Nadechl se a otočil se na Drápa. „Hromový klan uznává tvé vedení z vůle Hvězdného klanu,“ mňoukl. „Tvoji přívrženci kradli jako toulavé kočky kořist všem čtyřem klanům, když se pohybovali po celém lese, takže je dobře, že budou mít zase svůj klan. Předpokládáme, že budou podléhat válečnickému zákonu a budou se zdržovat na svém vlastním území.“ Měl dojem, že zahlédl v Drákových očích jisté překvapení, a pevným hlasem pokračoval. „Nebudeme však tolerovat jakékoli nájezdy na území Hromového klanu. Navzdory nedávnému požáru jsme dost silní, abychom vyhnali z tábora každou kočku, která překročí jedinou tlapkou naši hranici. Stínového klanu se nebojíme.“

Ze skupinky jeho vlastních válečníků zaznělo pár souhlasných zamňouknutí. Dráp zlehka přikývl a tichým hlubokým hlasem, který zaslechly jen kočky na vrcholku Obří skály, zabručel: „Statečné prohlášení, Ohnivousi. Od Stínového klanu vám nic nehrozí. Tím si můžeš být jistý.“

Ohnivous si jen přál, aby mu mohl věřit. Přikývl a poodstoupil. Teď, když měl své vystoupení za sebou, se mu ulevilo a srst měl už zase hladkou. Poslouchal Vysokého a Křivého měsíce, jak mluví o novinkách ve svých klanech – kdo se stal učedníkem a kdo válečníkem, a navíc varování, protože u řeky se objevili další dvounožci.

Když skončila oficiální část Shromáždění, seskočil Ohnivous k ostatním válečníkům Hromového klanu, kteří stáli u paty Obří skály.

„Dobře jsi promluvil,“ mňoukl Bílý vichr. Bouřka se na Ohnivouse dívala rozzářenýma očima a pak mu přitiskla hlavu na krk.



Ohnivous ji rychle olízl. „Půjdeme,“ mňoukl. „Už je čas. Rozlučte se, s kým potřebujete, a když se bude někdo ptát, řekněte, že se Hromovému klanu daří dobře.“

Na mýtině se postupně loučily a rozcházely skupinky koček. Všechny čtyři klany se chystaly na cestu. Ohnivous se začal rozhlížet po ostatních válečnících ze svého klanu. Zahlédl povědomý modrošedý kožíšek a rozběhl se údolíčkem.

„Ahoj, Mlho,“ mňoukl. „Jak se máš? A jak se má Šedý pruh? Dneska jsem ho tu neviděl.“

Šedý pruh byl Ohnivousův nejlepší kamarád z Hromového klanu. Strávili spolu učednické období a trénovali spolu. Pak se však Šedý pruh zamiloval do mladé válečnice z Říčního klanu Stříbrnky, měli spolu koťata, ale Stříbrnka při porodu zemřela. Šedý pruh opustil svůj klan, aby se připojil k Říčním. I když už od té doby přešlo několik ročních dob, Ohnivousovi stále chyběl.

„Šedý pruh nešel.“ Mladá matka z Říčního klanu se posadila a ovinula si ocásek elegantně kolem tlapek. „Levhartka ho nepustila. Zuřila kvůli tomu, jak se choval během požáru. Říká, že je v hloubi duše pořád oddaný Hromovému klanu.“

Ohnivous musel uznat, že má Levhartka asi pravdu. Šedý pruh už se Modré hvězdy ptal, jestli by se nemohl vrátit k Hromovému klanu, ale ona mu to nedovolila. „A jak se má?“ opakoval.

„Má se dobře,“ mňoukla Mlha. „A koťata taky. Požádal mě, abych zjistila, jak se vám po tom požáru vede. Říkáš, že Modrá hvězda není vážně nemocná?“

„Ne, brzy bude v pořádku.“ Ohnivous se snažil, aby to znělo důvěryhodně. Z toho, jak se nadýchala kouře, se Hvězda skuteč-



ně zotavovala, ale její mysl byla už řadu úplňků zastřená. Začala pochybovat o svých schopnostech a pochybovala dokonce i o oddanosti svých válečníků. Drápova zrada jí otřásla do hloubi duše a Ohnivous si teď dělal velké starosti. Jak asi Hvězda zareaguje, až se dozví, že se její bývalý zástupce, kterého vyhnala z klanu, stal vůdcem Stínového klanu?

„Ráda slyším, že se Hvězda uzdravuje,“ mňoukla Mlha a přerušila jeho myšlenky.

Ohnivous zastříhal ušima. „A jak se má Křivý měsíc?“ zeptal se, aby změnil téma. V době, kdy velitel Říčních dovolil Hromovému klanu, aby se v jeho táboře schoval, vypadal dost slabý, a dneska se zdál být vedle Drápa dokonce ještě starší, než jak si ho Ohnivous pamatoval. Ale možná se nebylo čemu divit. Velitel Říčního klanu si musel poradit s následky povodně, která vyhnala jeho klan z tábora, i s nedostatkem kořisti, když odpadky dvounožců otrávil řeku. A navíc – Pruhoa milovaná Stříbrnka byla dcerou Křivého měsíce a její smrt ho silně zasáhla.

„Je v pořádku,“ mňoukla Mlha. „Poslední dobou toho na něj bylo dost. Ale já si dělám větší starosti o Šedivku.“ Mlha zmínila kočku, která ji vychovala. „Vypadá už hodně stará. Možná se brzy odebere k Hvězdnému klanu.“

Ohnivous by ji rád utěšil přátelským olíznutím, ale nebyl si jistý, jak by mladá matka jeho gesto přijala, když patří k jinému klanu. Kromě Šedivky byl Ohnivous jediný, kdo věděl, že není skutečnou matkou Mlhy a jejího bratra Kameňáka. Jejich otec Dubas je přinesl do Říčního klanu, když byli maličci, a Šedivka souhlasila s tím, že se o ně bude starat. Jejich pokrevní matkou byla Modrá hvězda.



Ohnivous soucitně zavrnl, rozloučil se s Mlhou, ale přitom se nemohl zbavit myšlenky, že Hvězdino tajemství může v budoucnosti přinést oběma klanům problémy.

